

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jana Čížka, ve věci

žalobce: **Ing. V. L.,**
bytem X. ř., K. – Š.,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Janečkem,
se sídlem Dr. Foustky 717, 272 01 Kladno,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj,**
se sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. 1625784/16/2110-00540-201353,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Janečkovi, advokátovi, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl námitku žalobce ze dne 3. 2. 2016 (označenou jako „návrh na zastavení exekuce“,

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

doplňenou dne 25. 2. 2016 podáním označeným „doplnění návrhu na zastavení exekuce“), proti exekučnímu příkazu na srážky ze mzdy nebo jiných příjmů ze dne 13. 1. 2016, č. j. 66980/16/2110-00540-201353.

2. Žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný rozhodl o jeho námitce. Uvádí, že jeho daňový nedoplatek je nedoplatkem pocházejícím z žalobcova členství ve sdružení fyzických osob s Ing. Č.. Činnost tohoto sdružení byla ukončena smlouvou ke dni 30. 6. 1997, již došlo také k majetkovému vyrovnání členů sdružení a převzetí všech závazků společnosti Ing. Č.. Veškeré související daňové povinnosti žalobce splnil. Po třech letech však Ing. Č. zjistil další zásoby sdružení ve výši 1 700 000 Kč a podal dodatečné daňové přiznání. Žalobce odmítl učinit totéž, ledaže by došlo k odpovídající změně smlouvy a k novému vyrovnání mezi někdejšími členy sdružení. Následná kontrola provedená Finančním úřadem pro Prahu 11 zjistila nepřiznaný zisk dokonce ve výši 1 790 000 Kč a na základě toho vyměřil Finanční úřad v Kladně žalobci dodatečnou daňovou povinnost ve výši 297 000 Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru se žalobce bránil, neboť měl za to, že s ohledem na rozdělení sdružení mu daň vůbec neměla být vyměřena. Úspěšný však nebyl. Poté proběhly u Ing. Č. další kontroly ze strany finančního úřadu, na základě kterých bylo zjištěno, že Ing. Č. měl ze sdružení milionové zisky, zatímco žalobce utrpěl ztrátu. Proto podal žalobce soukromoprávní žalobu, neboť měl za to, že se na něm Ing. Č. bezdůvodně obohatil; tato žaloba byla však po 9 letech pravomocně zamítnuta s odůvodněním, že dodatečná zjištění finančního úřadu nemohou nic změnit na tom, jak bylo sdružení smlouvou rozděleno. Žalobci bylo Finančním úřadem Kladno dodatečně stanoveno také daňové penále ve výši 370 000 Kč, přičemž podle žalobce se tak stalo v rozporu se zákonem, stejně jako tomu bylo v případě dodatečně vyměřené daně, což plyne z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 Cm 337/2006-267 (datum vydání rozsudku žalobce neuvedl). Finanční úřad porušil § 1 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). I údaje obsažené v exekučním příkazu jsou zatíženy řadou chyb.
3. V doplnění žaloby ze dne 1. 3. 2017 žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých procesních právech v daňovém řízení. Konkrétně žalovaný pochybil, pokud žalobcova podání ze dnů 3. 2. 2016 a 25. 2. 2016 posoudil podle jejich obsahu jako námitku a v napadeném rozhodnutí se omezil pouze na argumentaci, že ve fázi daňové exekuce již není možné zjišťovat příčiny vzniku nedoplatku. Žalobce má však za to, že jeho podání mělo být posouzeno jako návrh na zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 daňového řádu, jak je ostatně také označeno. I když žalobce v podáních neodkázal na konkrétní zákonné ustanovení, uvádí v něm skutečnosti svědčící o tom, že v dané věci mohl být naplněn některý z důvodů pro zastavení exekuce, a to např. zánik práva vymáhat nedoplatek ve smyslu § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu nebo tzv. jiný důvod pro zastavení exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Tyto skutečnosti však žalovaný vůbec neposoudil, napadené rozhodnutí je proto nezákonné.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě pouze stručně uvádí, že setrvává na svém názoru, že žalobcova podání z dnů 3. 2. 2016 a 25. 2. 2016 nebylo z hlediska jejich obsahu možno posoudit jinak, než jako námitku. V podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
5. Žalobce v replice konstatuje, že se žalovaný ve vyjádření s jeho argumentací nijak nevypořádal. Dále poukazuje na další nesrovnalosti týkající se napadeného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo. Nejprve uvádí, že žalobci byl chybně poukázán přeplatek na dani ve výši 47 052 Kč, který poté finanční úřad chybně započel; částka vymáhaná v daňové exekuci je tedy stanovena nesprávně. Nesprávně je stanovena i výše úroků z prodlení, neboť žalovaný chybně započítával řádně uhrazené platby nových daní na exekuci vymáhané daně a za nové daně pak vymáhal úroky z prodlení. Konečně má žalobce za to, že penále za rok 1997 bylo vyměřeno nicotným rozhodnutím, neboť finanční úřad nezohlednil, že smlouva ukončující činnost sdružení nedělila majetek v poměru 50:50, nýbrž v poměru jiném.
6. Ze správního spisu zjistil soud, že podle výkazu nedoplateků sestaveného ke dni 13. 1. 2016 byl žalobce k tomu to datu v prodlení s úhradami splatných daní v celkové částce 343 374 Kč (tato částka ve svém souhrnu představuje daňové penále ve výši 343 374 Kč (platební výměr na daňové penále č. 138660/06/030913/1400), daňové penále ve výši 333 Kč (platební výměr na daňové penále č. 163762/09/030915201767) a daňové penále ve výši 7 561 (platební výměr na daňové penále č. 178633/08/030913/1400).
7. Dne 13. 1. 2016 vydal žalovaný exekuční příkaz na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů pod č. j. 66980/16/2110-00540-201353, kterým uložil České správě sociálního zabezpečení provádět daňovou exekuci srážkami z důchodu žalobce až do výše 350 240 Kč (částka 343 374 představuje daňový nedoplatek a částka 6 866 Kč představuje exekuční náklady). Tento exekuční příkaz nabyl právní moci dne 18. 1. 2016. Dne 3. 2. 2016 doručil žalobce podání označené jako „návrh na zastavení exekuce“, v němž popisuje důvody, na základě nichž má za to, že žalovaný musí evidovat na žalobcově daňovém účtu přeplatek přesahující 20 000 Kč, a namítá nezákonnost dodatečného vyměření daně za rok 1997. V podání ze dne 26. 2. 2016 označeném jako „doplnění návrhu na zastavení exekuce“ žalobce uvádí, že mu není jasné, čeho se exekuční příkaz ze dne 13. 1. 2016 týká. Přestože se v něm uvádí, že vymáhaná částka je příslušenstvím k dodatečnému platebnímu výměru, žalobce má za to, že již splatil vše, co na dani dlužil, a má výhrady k tomu, že je mu stále na základě exekučního příkazu sráženo z důchodu. Dále popsal genezi svých vztahů s někdejšími společníkem Ing. Č. (rozdělení sdružení a soudní spory).
8. Dne 19. 4. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž uvedl, že předcházející žalobcova podání posoudil jako námitky proti exekučnímu příkazu ze dne 13. 1. 2016. Dále konstatoval, že námitkami týkajícími se vzniku nedoplatku se již nelze v rámci exekučního řízení zabývat; ostatně proti rozhodnutí o doměření daně a vyměření daňového penále již žalobce opravnými prostředky brojil, avšak neúspěšně. Žalovaný dal

žalobci za pravdu, že mu bylo v minulosti nedopatřením strženo o 47 052 Kč navíc, z neoprávněně stržené částky mu však žalovaný přiznal úrok ve dvojnásobné výši repo sazby a použil jej na uhrazení jiných daňových nedoplatků žalobce. Poté uvedl, že žalobcův současný vymáhaný daňový nedoplatek prostřednictvím exekučního příkazu ze dne 13. 1. 2016 představuje daňové penále ve výši 343 374 Kč (platební výměr na daňové penále č. 138660/06/030913/1400), daňové penále ve výši 333 Kč (platební výměr na daňové penále č. 163762/09/030915201767) a daňové penále ve výši 7 561 (platební výměr na daňové penále č. 178633/08/030913/1400). Konečně žalovaný uzavřel, že občanskoprávní spor s někdejším členem sdružení není pro předmět tohoto daňového řízení relevantní.

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O věci soud rozhodl bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem explicitní souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud nejprve konstatuje, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí být podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobní body uvedeny ve lhůtě pro podání žaloby. Podle odst. 2 tohoto ustanovení je jejich rozšíření možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci napadené rozhodnutí doručeno nebo oznámeno. Podle doručenky založené ve správním spisu bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno dne 29. 4. 2016. Posledním den pro podání žaloby tak byla středa 29. 6. 2016, přičemž žaloba byla podána dne 27. 6. 2016. Současně s podanou žalobou žalobce požádal o ustanovení advokáta, v důsledku čehož podle § 35 odst. 8 s. ř. s. (pozn.: v současnosti se jedná o odst. 9) předposlední věty neběží lhůta pro podání návrhu na zahájení řízení. Do konce lhůty v okamžiku jejího zastavení zbývaly 2 dny. Usnesením ze dne 10. 11. 2016, č. j. 45 Af 28/2016-12, ustanovil soud žalobci k ochraně jeho práv zástupcem Mgr. Petra Janečka. Toto usnesení bylo zástupci doručeno datovou schránkou dne 14. 11. 2016 a žalobci dne 15. 11. 2016, čímž nabylo právní moci a lhůta pro podání žaloby zastavená žádostí žalobce o ustanovení zástupce se tak znovu rozběhla. Posledním dnem této lhůty byl pátek 18. 11. 2016 (ve čtvrtek 17. 11. 2016, na který konec lhůty připadl, byl totiž státní svátek – Den boje studentů za svobodu a demokracii; v souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. je tak posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Zástupce žalobce žalobu doplnil podáním ze dne 1. 3. 2017 (doručeným soudu dne 2. 3. 2017), v němž formuloval nové žalobní body. Další žalobní body žalobce formuloval i v replice podané dne 4. 7. 2017. K novým žalobním bodům uplatněným v těchto podáních (což jsou všechny mimo jednoho týkajícího se vymáhané

částky, k tomu viz bod 14 tohoto rozsudku) nicméně soud nepřihlédl, neboť byly podány až po lhůtě k podání žaloby, která – jak výše uvedeno – skončila pátkem 18. 11. 2016.

11. Soud dodává, že žalobce poté, co mu byl ustanoven zástupce, nevyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vady žaloby (uvedení žalobních bodů), neboť žalobce projednatelné žalobní body v žalobě uvedl (viz rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72). Pro postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je nepodstatné, že v žalobě uvedené žalobní body byly následně posouzeny jako nedůvodné. Pro úvahu soudu o tom, zda žalobce vyzve k odstranění žaloby či nikoli, totiž přiléhavost uvedených žalobních bodů není relevantní skutečností; rozhodné je pouze to, zda žaloba žalobní bod obsahuje či nikoli (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31).
12. Soud proto přihlížel pouze k žalobním bodům uplatněným žalobcem v žalobě. Tam žalobce popsal genezi vzniku svých daňových nedoplatků a historii soukromoprávního sporu se svým někdejší společníkem a uvedl důvody, na základě kterých má za to, že dodatečný platební výměr a stanovení daňového penále byly vydány v rozporu se zákonem. Jinými slovy směřuje své žalobní námitky do zákonnosti exekučních titulů, nebo obecně do nalézacího řízení. Okolnosti týkající se vyměřovacího řízení však již v situaci, kdy je žalobou napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, nelze přezkoumávat.
13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, „[j]e-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.“ Týž závěr Nejvyšší správní soud vyslovil také v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, nebo v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014-39, kde uvedl, že „podle § 176 daňového řádu je při nařízení exekuce zkoumána pouze výše zmíněná vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, tak nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost.“ Z citovaných judikatorních závěrů vyplývá, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení, ani dalším nalézacím řízením, ve kterém by bylo možno znovu otevřít otázky již jednou vyjasněné v nalézacím řízení a opětovně na ně hledat odpovědi. Je tomu právě naopak a v rámci soudního přezkumu

rozhodnutí vydaného v exekučním řízení lze řešit pouze otázky, které souvisí s exekučním řízením. S ohledem na to soud konstatuje, že žalobní námitky směřující do nalézacího řízení jsou nedůvodné.

14. Jediným zbývajícím žalobním bodem žalobce namítl, že údaje v exekučním příkazu jsou zatíženy řadou chyb. Tato námitka je ovšem do té míry obecná, že ji soud nemůže vypořádat nijak než také obecně. Soud přitom v exekučním příkazu nenalezl žádné chyby, tím méně takové, které by způsobily jeho nezákonnost. Rozvedl-li žalobce tuto námitku v replice v tom směru, že částka vymáhaná v daňové exekuci je stanovena nesprávně, musí soud konstatovat, že tomu tak není, neboť částka uvedená v exekučním příkazu zcela koresponduje exekučnímu titulu, kterým byl vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený ke dni 13. 1. 2016. Námitka je nedůvodná.
15. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
17. Soud usnesením ze dne 10. 11. 2016, č. j. 45 Af 28/2016-12, ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Petra Janečka, advokáta. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Odměnu soud stanovil ve výši 10 200 Kč. Tato částka je odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu (doplnění žaloby a replika) – § 7, § 9 odst. 4 písm. advokátního tarifu, a § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu